

Лукаш Дзекуць-Малей і беларускія пераклады Біблії

ЛУКАШ ДЗЕКУЦЬ-МАЛЕЙ І БЕЛАРУСКІЯ ПЕРАКЛАДЫ БІБЛІІ

Зборнік матэрыялаў,
артыкулаў і дакумэнтаў

Брэст
«Альтэрнатыва»
2011

ЛУКАШ ДЗЕКУЦЬ-МАЛЕЙ І БЕЛАРУСКІЯ ПЕРАКЛАДЫ БІБЛІІ

Зборнік матэрыялаў,
артыкулаў і дакумэнтаў

Брэст
«Альтэрнатыва»
2011

ЛУКАШ ДЗЕКУЦЬ-МАЛЕЙ І БЕЛАРУСКІЯ ПЕРАКЛАДЫ БІБЛІІ

Зборнік матэрыялаў,
артыкулаў і дакумэнтаў

Брэст
«Альтэрнатыва»
2011

ЛУКАШ ДЗЕКУЦЬ-МАЛЕЙ І БЕЛАРУСКІЯ ПЕРАКЛАДЫ БІБЛІІ

Зборнік матэрыялаў,
артыкулаў і дакумэнтаў

Брэст
«Альтэрнатыва»
2011

ЛУКАШ ДЗЕКУЦЬ-МАЛЕЙ І БЕЛАРУСКІЯ ПЕРАКЛАДЫ БІБЛІІ

Зборнік матэрыялаў, артыкулаў і дакумэнтаў

Брэст
«Альтэрнатыва»
2011

ЛУКАШ ДЗЕКУЦЬ-МАЛЕЙ І БЕЛАРУСКІЯ ПЕРАКЛАДЫ БІБЛІІ

Зборнік матэрыялаў,
артыкулаў і дакумэнтаў

Брэст
«Альтэрнатыва»
2011

ЛУКАШ ДЗЕКУЦЬ-МАЛЕЙ І БЕЛАРУСКІЯ ПЕРАКЛАДЫ БІБЛІІ

Зборнік матэрыялаў,
артыкулаў і дакумэнтаў

Брэст
«Альтэрнатыва»
2011

ЛУКАШ ДЗЕКУЦЬ-МАЛЕЙ І БЕЛАРУСКІЯ ПЕРАКЛАДЫ БІБЛІІ

Зборнік матэрыялаў, артыкулаў і дакумэнтаў

Брэст
«Альтэрнатыва»
2011

ЛУКАШ ДЗЕКУЦЬ-МАЛЕЙ І БЕЛАРУСКІЯ ПЕРАКЛАДЫ БІБЛІІ

Зборнік матэрыялаў,
артыкулаў і дакумэнтаў

Брэст
«Альтэрнатыва»
2011

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія праліваді б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія праліваў б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае зблізжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступлены Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае зблізжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травун. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травун. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.

5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.

6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае зблізжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб меаць завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія праліваліб сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае зблізжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мецьзавершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травун. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае зблізжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пralівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пralівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае зблізжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку ХХ ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб меціь завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступлення Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб меціць завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травун. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб меці завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб меці завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пralівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступлення Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб меці завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб меці завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія праліваді б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку ХХ ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае зьліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

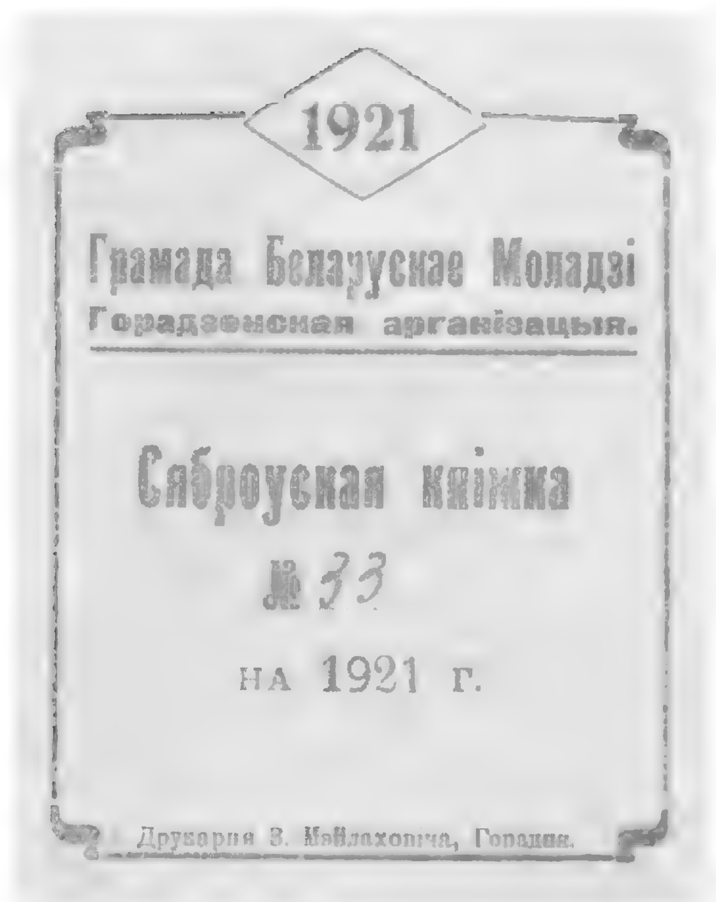
Л. Дзекуць-Малей

Лукаш Дзекуць-Малей
(1888-1955)

Адбіткі пячатак беларускіх культурна-асьветных установ Гарадзеншчыны, якія ўзначальваў у 1919-1920 гг. Лукаш Дзекуць-Малей

Вокладка сяброўскай кніжкі Грамады беларускай моладзі ў Горадні, у склад якой у 1919-1921 гг. уваходзіў Лукаш Дзекуць-Малей

Настаўнікі-выхаваццелі і выхаванцы Гарадзенскага беларускага дзіцячага прытулку. Горадня, 25 красавіка 1920 г. У трэцім шэрагу (у цэнтры) знаходзіцца Лукаш Дзекуць-Малей

Антон Луцкевіч
(1884-1942)

Гальляш Леўчык
(1880-1944)

Лукаш Дзекуць-Малей і выхаванцы нядзельнай школы,
1920-я – 1930-я гг.

...Ніхай Бог дапаможа, каб усе чатэре Эвангельлі у 1926 г. убачылі свет і панясьлі нашым братам-бядакам, святло Хрыстова

і каб пад Яго магутным Штандарам, Які йосьць ў галоўным – Еднасьць – другаступеневым – Вольнасьць а ўва ўсім – Любоў, бо і Бог йосьць любоў.

Ніхай жа и запануе усенька у нашым народзе, каб Ён мог нарадзіцца у душах многапакутнага Беларускага народу і каб у цемры убачылі святло Таго, хто так цяжка пакутаваў, каб людзі з Яго сілаю ўсе перамаглі і сталіся Яго дзяцьмі...

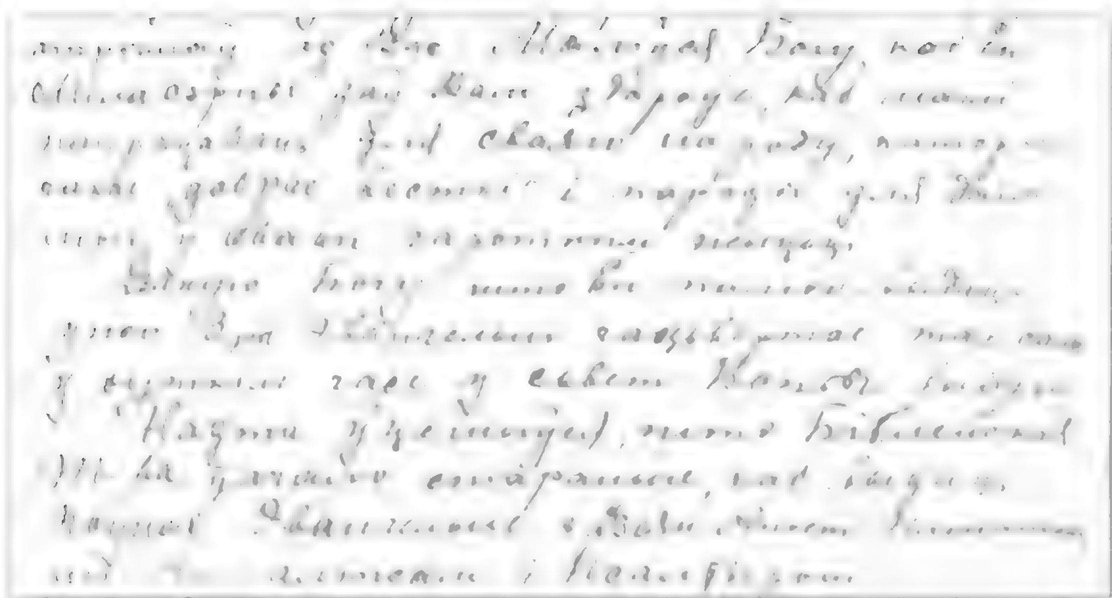
Урыўкі ліста Лукаша і Серафімы Дзекуць-Малеяў
да Антона Луцкевіча, не пазьней за 1926 г.
(цалкам на старонцы 60)

Навучэнцы прапаведніцкіх і рэгенцкіх курсаў эвангельскіх хрысьціянаў-баптыстаў пры Берасьцейскай царкве па вул. Зыгмунтаўская (цяпер вул. Леніна, 46), не пазьней за 1927 г.

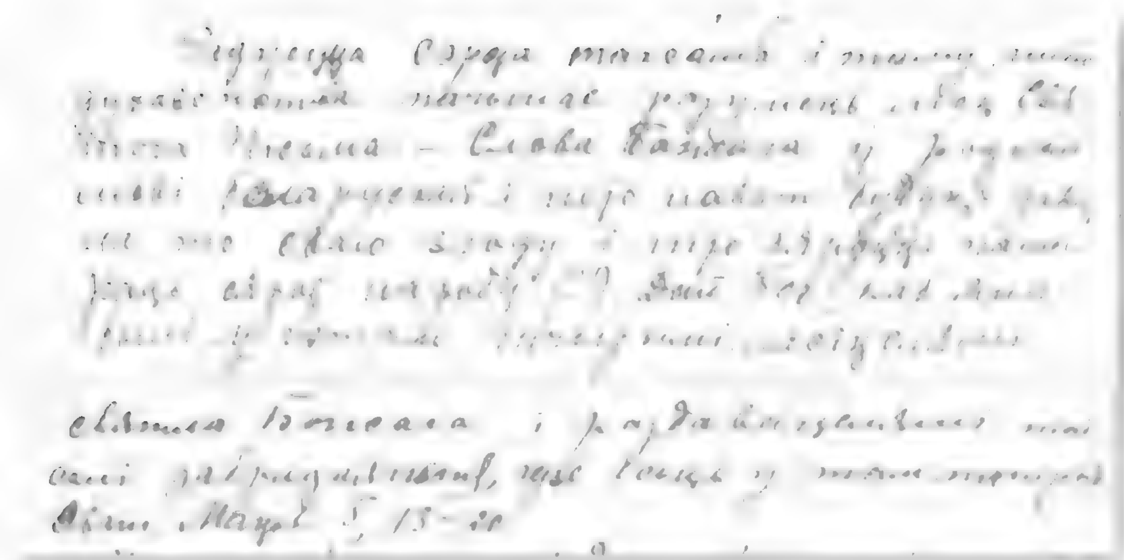

Будаўніцтва малітоўнага дому ў Берасьці па вул. Шырокая, 36, 1926 г. Лукаш Дзекуць-Малей у цэнтры.

...Маліўся Богу, каб Ён міласэрны даў Вам здароў'е, каб маглі папрацаваць дзеля сваяго народу, каторы чакае "добрае весткі" і парады для дапамогі ў сваім гаротным жыцьці.

Дзякую Богу, што Ён памог выдаць ужо 3-ы Эвангельлі, чацьвёртае так сама у хуткім часе у сьвет Божы выйдзе. Надта ўцешыўся, што Біблейскае Т-ва пачало стараньне, каб выдаць поўнае Эвангельле з Дзеян. Апост., Пасланьнямі, Апакаліпсісам і Псалтырам.

Радуецца сэрца таксама і таму, што духавенства пачынае разумець моц Святога Пісьма – Слова Божага ў роднай мові беларускай і што нават будуць даваць на то сваю згоду і што бяруцца пашыраць сярод народу (?!) Дай Бог, каб яны былі у гэтым шчырымі насіцелямі святла Божага і раздавацелямі той солі дабрадаяньня, гдзе ёсьць у тым патрэба. Эванг. Мацьв. 5, 13-20...

Урыўкі ліста Лукаша і Серафімы Дзекуць-Малеяў да Антона Луцкевіча, 22 кастрычніка 1928 г. (цалкам на старонцы 61)

Рэгенцкія курсы ў Берасьцейскай царкве, 1929 г. У цэнтры знаходзіцца Лукаш Дзекуць-Малей з маленькім сынам Данілам

Акруговы зьезд кіраўнікоў эвангельскіх хрысьціянаў-баптыстаў у Берасьці, пач. 1930-х. гг.

...Напісана для п. Кінгстана і маема надзею, што скора будзе ўсе зроблена з выданьнем апошняга Эвангельля праз "Компас".

Пішу да п. Гутше, каб ён зрабіў як найхутчэй ўсе залежнае ад яго для ўпарадкаваньня з выданьнем.
Маю надзею, што ўсе хутка будзе зроблена.

Надта рады і ўдзячны Госпаду, што Ён папраўляе сэрца людзей, каб для нашага гаротнага люду была выдадзена сьвятая кніга – Поўнае Эвангельле. Хай паможа ў гэтым Госпад Бог і да пашле Вам здароў'я фізычнага і духоўнага для гэтай вялікай працы. А так сама да паможа Вам Госпад Бог і матэрыяльна, ў Якога няма ніц немажлівага Пс. 36, 16-19-25-28.

Шчыры прывет Вам, жонцы і дзеткам.
у Хрысьце Лукаш. Апак. 21 разьдз.

Урыўкі ліста Лукаша і Серафімы Дзекуць-Малеяў да Антона Луцкевіча, 22 лістапада 1928 г. (цалкам на старонцы 62)

Дарагі у Госпадзе браце Антоні!
<u>Пс. 90.</u>

...Буду рады атрымваць ад вас сяды-тады лісты. Я вельмі шкадую, што ня бачыў Вас, як быў у Вільні. Хацелася б ведаць, як стаіць родная асьвета цяпер і ці можна чакаць чаго лепшага з пачаткам вучобнага году.

Як гадуюцца Вашыя дзетачкі. Прывітаньне ад маей жонкі.

Вашы у Госпадзе С. і Л. Дзекуць-Малей

Урыўкі ліста Лукаша і Серафімы Дзекуць-Малееў да Антона Луцкевіча, 18 жніўня 1929 г. (цалкам на старонцы 65)

Новы Запавет і Псальмы ў перакладзе Лукаша Дзекуць-Малея і Антона Луцкевіча, 1-е выданьне (1931 г.)

Новы Запавет і Псальмы ў перакладзе Лукаша Дзекуць-Малея і Антона Луцкевіча, 4-е выданьне (1991 г.)

Настаўнікі-выхавацелі і выхаванцы Берасьцейскага беларускага дзіцячага прытулку. Берасьце, 1935 г. У цэнтры – Лукаш Дзекуць-Малей, справа ў першым шэрагу – Серафіма Дзекуць-Малей

14 год духоўнай працы ў Берасьці, 10 лістапада 1935 г.

Хрышчэньне. Берасьце, 2 чэрвеня 1935 г.

Сьвята жніва ў царкве вёскі Велямовічы
(сёньня Берасьцейскі раён), 12 верасьня 1937 г.

Сьвята жніва ў царкве вёскі Няхолсты
(сёньня Берасьцейскі раён). 21 верасьня 1937 г.

Лукаш Дзекуць-Малей падчас эвангелізацыйнай паездкі
па Берасьцейшчыне, 1938 г.

Рэгенцкія курсы пры Берасьцейскай царкве эвангельскіх хрысьціянаў-баптыстаў, 5-27 траўня 1939 г. У цэнтры – Лукаш Дзекуць–Малей, зьлева ад яго – музычны кіраўнік Іван Венскі

Лукаш Дзекуць-Малей у канцы 1930-х – пачатку 1940-х гг.

Дзіцячы прытулак. Берасьце, 1939 г.

Кіраўнікі акруговага камітэту
Саюзу баптыстаў Польшчы ў Варшаве, 1953 г

Лукаш Дзекуць-Малей са сваякамі ў Гданьску.
Зьлева направа: сын Даніла, дачка Лізавета, дачка Серафіма,
жонка Серафіма, Лукаш Дзекуць-Малей, Гэрман Агнешка

Магіла Серафімы
Дзекуць-Малей у Гданьску

Магіла Лукаша
Дзекуць-Малея ў Гданьску

Каля шыльды з назвай вуліцы ў гонар Лукаша Дзекуць-Малея ў Гданьску стаяць яго сын Даніла і ўнучка Эльжбэта.
Здымак 2004 г.

*Укладальнікі кнігі
шчыра дзякуюць
С. Пекуну,
У. Ляхоўскаму,
А. Глагоўскай
за фотаздымкі,
ласкава перададзеныя
для гэтага выданьня.*

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб меціь завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія праліваді б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія праліва́лі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.

5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.

6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пralівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб меці завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пralівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае зьбліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае зблíжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія праліваілі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб меці завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травун. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна былоканстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 травн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Падругое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галіччыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

---

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

кая. Мне самому ўдалося пазнаёміцца з арыгіналамі большасьці гэтых дакумэнтаў у сакавіку 2008 г., калі, шукаючы матэрыялы, якія пралівалі б сьвятло на склад рэдакцыі «Нашай Нівы» ў 1912-1913 гг. я натрапіў на матэрыялы, што тычыліся першага перакладу Новага Запавету і Псальмаў на сучасную беларускую мову і яго выданьня ў 1931 г.

Гэтыя лісты адкрываюць трохі іншы вобраз беларускай гісторыі 1920-х–1930-х гг. На жаль, у тых справах захаваліся толькі лісты Л. Дзекуць-Малея да А. Луцкевіча, лістоў у зваротным кірунку пакуль ня выяўлена. Але гэтыя матэрыялы дазваляюць зірнуць на асобу патрыярха беларускага руху вачыма баптысцкага пастара. Адразу ж кідаецца ў вочы тое, што А. Луцкевіча Л. Дзекуць-Малей называў «Дарагі ў Госпадзе браце Антоні!», так звычайна хрысьціяне зьвяртаюцца адзін да аднаго. Па-другое, кожны ліст пачынаецца зь біблійных каардынатаў, напрыклад «Ісая 40:28-31» (гэта натхняльныя радкі пра тое, што чалавек, які спадзяецца на Бога, ніколі ня стоміцца) і г.д. Трэба думаць, што праца над перакладам Новага Запавету і Псальмаў зблізіла гэтых людзей. Калі паглядзець на біяграфію А. Луцкевіча, гэтае збліжэньне было натуральным.

Яшчэ ў 1913 г. «Наша Ніва» пісала, што ў беларусаў не стае адно нацыянальнай царквы, каб мець завершаную сыстэму нацыянальных каштоўнасьцяў[4]. Цікава, што перад гэтым, у 1909 г., А. Луцкевіч лічыў, што вуніяцкая царква мае гістарычны патэнцыял, каб зрабіцца царквой для беларусаў[5]. Але, як відаць, справа вуніі, якую актыўна рухалі Іван і Антон Луцкевічы, навязаўшы кантакт зь мітрапалітам Галічыны Андрэем Шаптыцкім[6], затармазілася. Так што на 1913 г., год паступленьня Л. Дзекуць-Малея на біблійныя курсы ў Пецярбургу, можна было канстатаваць, што «беларускай нацыянальнай царквы» няма.

Складана было на самым досьвітку XX ст. патрабаваць ад Расейскай імпэрыі ўвядзеньня беларускіх школаў, пакуль не

4 Лішні. Нашы цэннасьці / Наша Ніва. 1913. 31 траўн. С. 1-2.
5 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 336. А. 16.
6 БАНЛ, АРіРК. Ф. 21. С. 2215. А. 690; Ф. 138. С. 2229. А. 449.

ЛУКАШ ДЗЕКУЦЬ-МАЛЕЙ І БЕЛАРУСКІЯ ПЕРАКЛАДЫ БІБЛІІ

Зборнік матэрыялаў,
артыкулаў і дакумэнтаў

Брэст
«Альтэрнатыва»
2011

ЛУКАШ ДЗЕКУЦЬ-МАЛЕЙ
І БЕЛАРУСКІЯ
ПЕРАКЛАДЫ БІБЛІІ

Зборнік матэрыялаў,
артыкулаў і дакумэнтаў

Брэст
«Альтэрнатыва»
2011

ЛУКАШ ДЗЕКУЦЬ-МАЛЕЙ І БЕЛАРУСКІЯ ПЕРАКЛАДЫ БІБЛІІ

Зборнік матэрыялаў,
артыкулаў і дакумэнтаў

Брэст
«Альтэрнатыва»
2011

«Дай Бог каб мы маглі дачакаць ня толькі выхаду ў сьвет Поўнага Эвангельля і с Псалтырам, але каб маглі ўбачыць поўную Біблію на нашай роднай мове беларускай».

Зь ліста Лукаша Дзекуць-Малея да Антона Луцкевіча. 22 кастрычніка 1928 г.

Лукаш Дзекуць-Малей (1888–1955) – адзін з самых славутых пратэстанцкіх пастараў Беларусі. Знайшоўшы і прыняўшы праўду Эвангельля ў 23 гады, ён да канца жыцьця застаецца ёй верны. Ва ўзросьце 30 год Л. Дзекуць-Малей пачынае служэньне справе незалежнай Беларусі. Ён удзельнічае ў органах кіраваньня Беларускай Народнай Рэспублікі, адстойвае права на родную мову для беларускіх вучняў і настаўнікаў, неаднаразова сядзіць за гэта ў турме.

Ва ўзросьце Хрыста, у 33 гады, ён засноўвае ў Берасьці царкву, якая стала адной з найбольшых баптысцкіх цэркваў ва Ўсходняй Эўропе. Засноўваючы яшчэ многія цэрквы на Палесьсі, хрысьцячы сотні людзей, пастар Лукаш адначасова займаецца найважнейшай справай свайго жыцьця – перакладам Бібліі на беларускую мову. У 43 гады, Бог даў яму магчымасьць убачыць, і нават патрымаць у руках, плён 10-гадовай тытанічнай працы – у 1931 г. выйшаў у сьвет «Новы Запавет і Псальмы» на беларускай мове.

ISBN 978-985-521-265-3